

„ Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima. “

Djela 11:26

Antiohija

maj/jun 2018.

br. 153

**Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me;
pretopi šta je u meni i srce moje.**

PSALAM 26:2

PSALAM 26

Sudi mi, Gospode, jer u prostoti svojoj hodim
i u Gospoda se uzdam; neću se pokolebati.

Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me;
pretopi šta je u meni i srce moje.

Jer je milost Tvoja pred očima mojim,
i hodim u istini Tvojoi.

Ne sedim s bezumnicima,
i s lukavima se ne mešam.

Nenavidim društvo bezakoničko,
i s bezbožnicima ne sedim.

Umivam pravdom ruke svoje,
i idem oko žrtvenika Tvog, Gospode,

Da razglašujem hvalu Tvoju
i kazujem sva čudesa Tvoja.

Gospode! Omileo mi je stan doma Tvog,
i mesto naselja slave Tvoje.

Nemoj dušu moju pogubiti,
ni život moj s krvopiocima,

Kojima je zločinstvo u rukama,
i kojima je desnica puna mita.

A ja hodim u prostoti svojoj,
izbavi me, i smiluj se na me.

Noga moja stoji na pravom putu;
na skupštinama ću blagosiljati Gospoda.

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli:

Evandeoska crkva Koševsko Brdo

Vjernici iz Srpsca, Bele Crkve i Sarajeva

Izdaja: Evandeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajna, Banjaluka

Štampa: Minevra, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

Dragi u Hristu,

Ukoliko vam je Antiohija korisna i na blagoslov, molimo vas da razmotrite mogućnost da nam pomognete da bi i dalje mogla da stiže do vas i drugih čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volentiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, dobro je došao i puno nam znači.)

Unaprijed hvala.

Želimo vam obilje Božijih blagoslova!

Antiohija

J E LI CRKVA NOVI BOŽJI IZRAEL?

Već dugo mnogi hrišćani, možda i većina njih, vjeruje da je nakon 33. godine, Bog „prebacio“ svoj Savez sa Izraela na Crkvu. Ovo vjerovanje se naziva „supersesionizam“ i zastupa tezu da je Crkva naslijedila Izrael.

Kao posljedica ove ideje, vjeruje se da je Crkva sada novi Izrael. Mnogi misle da i Novi zavjet poučava ovako, posebno apostol Pavle. Da li je ovo istina?

Pavle je bio određen za apostola paganima koji je,

navodno, pomjerio fokus sa judaizma i pokazao kako je evanđelje zapravo univerzalna poruka za sve narode. Prema ovom viđenju, Pavle je vjerovao da je poseban status Jevreja završio i da je počelo vrijeme ne-jevrejskog univerzalizma. Božji Savez sa Izraelom je završio i bio promijenjen u savez s Crkvom. Bog se više neće posebno zanimati za Jevreje. Oni su prokockali svoj Savez jer su odbacili Mesiju, Isusa.

Iako su se Pavlova pisanja čitala na ovaj način tokom

mnogih vjekova, njegova pisma, ipak, govore drugačije. U Rimljanima 9 i 11 on tuguje nad svojim jevrejskim sunarodnicima koji nisu prihvatili Mesiju. On kaže da su mu time prouzrokovali „silnu tugu i neprekidnu bol u srcu“ (Rim. 9.2). Ipak, on kaže da „savezi“ još uvijek pripadanju njegovom narodu (stih 4) i, iako su oni postali „neprijatelji evanđelja“, još uvijek su „ljubimci“ zbog svog „izabranja“ koje je „neopozivo“ (11.28-29).

Poslanica Galatima je pismo koje je najčešće korišćeno da dokaže kako se Pavle odvojio od jevrejskog zakona u korist Crkve koja je ostavila Izrael iza sebe. Ali, čak i ovdje, on kaže da je evanđelje u suštini „Avramov blagoslov (obećanje) koji dolazi na pogane“ (Galatima 3.14) jer su ta „obećanja data Avramu i njegovim potomcima“ (stih 16) tako da biti spašen znači ući u Avramovu porodicu: „Ako li ste Hristovi, onda ste Avramovo potomstvo, baštinici po obećanju“ (stih 29). Drugim riječima, evanđelje znači biti povezan sa Izraelovom istorijom, a ne odvajati se od nje. Nasuprot ovome, supersesionizam sugeriše da je Izrael ostavljen u prošlosti. Pismo Galatima govori

drugačije. Ipak, supersesionisti koriste jedan drugi dio ove poslanice da dokažu kako je Crkva novi Izrael. Na samom kraju tog pisma, Pavle piše: „Uistinu, niti je što obrezanje niti neobrezanje, nego – novo stvorenje. A na sve koji se ovoga pravila budu držali, i na svega Izraela Božjega – mir i milosrđe!“ (Galatima 6.15-16, naglasak dodan).

Jednostavno čitanje ovog teksta može sugerisati da je „Izrael“ ovdje veoma „jevrejski“. Pavle stavlja u kontrast one koji *hodaju* po ovom „pravilu novog stvorenja“ (po kojem obrezanje, na kraju krajeva, nije konačan znak), sa onima koji *ne hodaju* po ovom pravilu. On želi mir i milost onima koji se drže pravila. Dodaje zatim da isti mir i milost želi i onima koji se *ne* drže tog pravila: Izraelu Božjem. Ko ne vjeruje u potrebu novog stvorenja? Izraelci koji su odbacili Mesiju. Oni su bili većina Jevreja u Pavlovo vrijeme. Ipak, on ih i dalje naziva „Božjim“. Oni su još uvijek važni Bogu.

Ovo je jedan način čitanja teksta iz Poslanice Galatima, bez ikakvog znanja o pozadini Pavlovog judaizma. Razmotrite

i ovo: blagoslov na kraju (blagoslov i mir na... Izrael) je vjerovatno Pavlov kratki oblik posljednjeg blagoslova Amide (molitve od 19 blagoslova), koju su Jevreji i tada i danas izgovarali 3 puta dnevno: „Daj mir, dobrotu i blagoslov, milost, ljubaznost i suosjećanje, na nas i na sav tvoj narod Izrael.“

Izrael za Pavla znači jevrejski narod kome su pridodani pagani kao pridruženi članovi. U Pavlovo vrijeme, hiljade pagana su širom Mediterana prisustvovali službama u sinagogama a da se pri tom nisu obraćali na judaizam. Oni nisu bili obrezivani ali su slušali mojsijevske propovijedanje svake subote ujutro i učestvovali u jevrejskim službama. Oni su od rabina bili smatrani „pravednim paganima“ dok god su poštovali Deset zapovijesti. Oni su bili ti „bogobožni“ koje Luka često pominje u Djelima. Njima su rabini obećavali udio u svijetu koji će doći iako nisu bili obraćeni na judaizam, dok god su vjerovali u Boga Izraela i držali osnovne zapovijedi. Ono što želim reći je da su oni smatrani dijelom Izraela iako nisu bili Jevreji. Oni su bili dio „zajednice Izraela“ koju Pavle

opisuje u Efescima 2. Vjerovatno je upravo ovako razmišljao Pavle u Galatima 6.16 – Izrael kao jevrejski narod sa paganima kao pridruženim članovima – onim paganima koji su slavili Boga Izraela.

Pavle u Galatima piše protiv onih Jevreja koji su insistirali da paganima nije dovoljno vjerovati u Isusa nego i da moraju obrezanjem postati Jevreji. Pavle na ovo kaže - ne! Dovoljno je vjerovati u Isusa kao obećanog Mesiju. Rabini su bili u pravu: ne treba postati Jevrej da bi imao dio u svijetu koji će doći, dok god si pridružen Izraelu. Ali oni su bili u krivu kada su negirali da je Mesija već došao. Novi način da postaneš dio Izraela, bez obraćanja na judaizam, je vjerovati u jevrejskog Mesiju koji je došao i za Jevreje i za pagane.

Prirodne i divlje grane

Pavle je sve ovo napisao u više detalja u Poslanici Rimljanima koju je napisao poslije one upućene Galatima i nakon mnogo više promišljanja. U 11. poglavlju te poslanice, on je napisao da je Izrael drvo masline, upravo onako kako je

često nazivan u Starom zavjetu. Pavle kaže da su Jevreji koji vjeruju u Isusa te „prirodne grane“ a pagani su one „divlje, pricijepljene“ (Rim. 11.17-24). Pavle opominje pagane da se „ne uznose“ na način da misle da „one nose korijen“ (stih 18). Drugim riječima, paganski vjernici ne stoje sami od sebe. Oni su spašeni jedino ako postanu dio Božjeg Izraela. Pavle ovdje ne izmišlja nešto novo. I sam Isus je objavio da „spasenje dolazi od Jevreja“ - Jovan 4.22. Dakle, kad Pavle piše o „Božjem Izraelu“ u Galatima 6.16, on

najverovatnije misli na Jevreje ali vjeruje da su pagani „pricijepljeni“.

Ali, zašto „Izrael Božji“? Pavle vjerovatno pravi razliku koju će poslije naglasiti u Rimljanima 9.6: „Nisu Izrael svi koji potiču od Izraela...“ Neće svi Jevreji biti u vječnom Kraljevstvu. Neki od njih vjeruju u Boga Izraela a neki ne. Neki su jednostavno etnički pripadnici jevrejskog naroda dok su drugi „Izrael Božji“. Ovu istu razliku prave proroci između vjerujućeg Ostatka i nevjernog Izraela

(npr. Jeremija 31.31-34, 50.18-29, Jezekilj 11.13-25, 39.28). Pavle ponovo pravi ovu razliku u 11. poglavlju Poslanice Rimljanima gdje odvaja „Ostatak po milosnom izboru“ (st. 5) od Jevreja koji su „otvrdnuli“ (st. 7).

Da podvučem: „Božji Izrael sa kraja poslanice Galatima 6 je Izrael sastavljen od Jevreja sa paganima kao pridruženim članovima. Korijen je jevrejski. Pavle kaže da ako se paganske grane budu „uznosile“ i zaborave da ih nosi jevrejski korijen, i one će biti odrezane. Izrael je i dalje jevrejsko stablo sa jevrejskim korijenima.

Supersesionističko vjerovanje da je Crkva zamijenila Izrael je upravo ono na šta Pavle upozorava: „Ne uznosi se nad grane. Ako li se hoćeš uznositi - ne nosiš ti (paganin) korijena, nego korijen tebe... Oni (Izrael) su zbog nevjere odlomljeni, a ti (paganin) po vjeri stojiš. Ne uznosi se, nego strahuj! Jer ako Bog ne poštedje prirodnih grana (Izrael), ni tebe (paganina) neće poštedjeti... ta moćan je Bog da ih (Izrael) opet pricijepi. Doista, ako si ti, po prirodi divlja maslina, odsječen pa mimo naravi pricijepljen na pitomu maslinu, koliko li će lakše

oni po naravi biti pricijepljeni na vlastitu maslinu!“ (Rimlj. 11.18-24).

Za Pavla vjerujuća Crkva neće nikada biti odvojena od svog korijena, jevrejskog Izraela. Ako Crkva misli da može biti odvojena i zamijeniti jevrejski Izrael, postala je „ponosna“ i „ohola“ (stihovi 18 i 20)

Gerald Mcdermott
Preveo Dragan Nedić, Sarajevo

S VJETLO

Jednom je jedan učitelj dvojici svojih učenika dao zadatak. Svakome od njih dvojice dao je nešto malo novca i rekao da ih upotrijebe na način da svaki svoju sobu ispuni do vrha. Nakon toga otišao je rekavši da se vraća za nekoliko dana.

Dvojica učenika krenula da rješavaju zadatak. Kako sa toliko malo novaca ispuniti sobu? Prvi se domislio i pokupovao je razne stare stvari i njima uspio ispuniti sobu.

Učitelj, koji se nakon nekoliko dana vratio, pogledao je u sobu prvog učenika. Potom je otišao

u sobu onog drugog. U sobi nije bilo ničega osim jedne lampe na sredini sobe.

Kada je učitelj ušao u sobu, učenik je zapalio lampu, a svjetlost je ispunila sobu.

Obojica učenika ispunila su zadatak. Drugi je učenik shvatio njegovu bit. Život je sličan praznoj sobi. Možemo ga ispuniti starudijom, odbačenim stvarima, krcati beznačajnim sitnicama... a možemo ga ispuniti i svjetlom, vedrinom, mudrošću, znanjem -stvarima koje se ne kupuju.

SUNCE I DANAS SIJA

Pitanje

Nedavno sam bio svjedok kako se na društvenim mrežama razvila rasprava o mjestu Crkve i Jevreja danas, potaknuta posljednjim, nemilim događajima u Izraelu. Vrlo jaki glasovi su zagovarali vjerovanje da je Izrael izgubio svoje mjesto u istoriji spasenja i da je Crkva „novi Izrael“ koji danas nosi sva biblijska obećanja i saveze. Ovo nije karakteristično samo za naše prostore – naprotiv – jer kao i u mnogo čemu drugom, mi samo reflektujemo odjeke onoga što se dešava u Crkvi širom svijeta, posebno na Zapadu, gdje su se vjerni po ovom pitanju podijelili, kako to obično biva, u mnoge „izme“.

Sljedbenici gore navedenog vjerovanja, kojih je jako mnogo među nanovorodenim hrišća-

nima danas, tvrde da je ovu ideju apostol Pavle jasno iznio u svojim pisanjima, osobito u poslanicama Galatima i Rimljanima. Prema njima, Pavle piše da je fokus Božjeg plana spasenja sa Jevreja prebačen na pagane i da su oni „protraćili“ svoj Savez time što su odbacili Mesiju. Poseban status Jevreja je time završen i sada je Crkva nositelj saveza i obećanja kao „novi Izrael Božji“. Da li to zaista odgovara istini? Odgovor možemo potražiti u Poslanici Rimljanima.

Neke karakteristike poglavlja 9-11 u Poslanici Rimljanima

Vijekovima je veličina i važnost otkrivenja poglavlja 1 – 8 kao i snaga apostolove teološke misli u tom dijelu Poslanice privlačila fokus čitatelja na taj njen prvi i najveći dio. Međutim, ako čita-

mo pažljivo poglavlja 9-11, vidjećemo da upravo tu Pavle stavlja najjači, lični naglasak i ulaže sebe u obrazlaganje svog stava i argumentacije po pitanju odnosa uloge Jevreja i pagana, kako u njegovo vrijeme, tako i u tzv. „posljednjim vremenima“.

Ono što odmah „pada u oči“ je to da apostol prelazi sa jezika učitelja koji je prisutan u većem dijelu prvih 8 poglavlja na direktno obraćanje čitaocima. Jako mnogo koristi prvo lice jednine, pokazujući vlastitu uključenost, ali i želju da i čitaocima pridobije za svoje argumente. Zapazimo da od 1.16 pa sve do 8.39 prvo lice jednine gotovo da nedostaje što ukazuje na to da upravo u tri pomenuta poglavlja Pavle dijeli ne samo svoj um nego i svoje srce i trudi se biti što ubjedljiviji. On Rimljane naprosto nagovara da mu povjeruju te pet puta koristi sasvim lično ubjeđivanje kada želi da podvuče težinu svojih riječi (9.1; 10.18,19; 11.1,13). Ovo neodoljivo podsjeća na Isusove često ponavljane riječi: „Kažem vam“.

Takođe, u tri navrata Pavle upućuje na sebe samog kao autora poslanice, i to uvijek kada započinje novu, bitnu temu. Prvi put koristi nešto što

liči na model zavjeta ili zakletve kada piše: „Istinu govorim u Hristu – ne lažem – zato mi svjedoči moja savjest zajedno s Duhom Svetim, da u srcu nosim duboku i trajnu bol.“ (Rim. 9.1). Apostol dalje govori o Izraelovom odbacivanju i spasenju pogana. Drugi put kaže: „Braćo, želja moga srca i moja molitva za njih jeste da se spasu“ (Rim. 10.1). Pavlova tema je ovdje Izraelovo nerazumijevanje spasenja po vjeri, ali i potreba da im se o tome svjedoči. Treći put stoji: „Prema tome pitam: Je li Bog odbacio od sebe narod svoj? Daleko od toga! Ta i ja sam Izraelac, potomak Avramov iz plemena Venijaminovog“ (Rim. 11.1) Ovdje se Pavle identificira sa Izraelcima i dalje govori da će do njihovog obraćenja ipak doći, te da će taj događaj biti blagoslov za sve narode. Ponovo, ovdje vidimo samo piščevo srce.

No, osim isticanja lične i emotivne uključenosti u ono o čemu piše Rimljanima i njegove identifikacije sa Izraelom, ovakvo pisanje ispunjava još jednu svrhu: ukazuje na Pavlovo viđenje njegovog apostolstva i službe širenja Radosne vijesti među svim narodima, ali i na središnje mjesto Izraela u historiji spasenja, kako po tome što je Spasitelj došao u tijelu iz ple-

mena Davidova, tako i po objavi koju je taj narod, mimo svih drugih, dobio po prorocima u svetim spisima.

Pavlovo apostolsko poslanje - Jevrej poslan paganima

Pavle je, kao što znamo, apostol paganima, ali mi se čini da zaboravljamo i to da je on Jevrej koji nikad nije odbacio svoje jevrejstvo. Mnogi tekstovi u Djelima apostolskim i poslanicama samog apostola, govore da ne samo da se nije odrekao svojih korijena, nego se njima i ponosio. (Pogledajte Filipljanima 3.) Na prvi pogled ove dvije apostolove karakteristike izgledaju dijametralno suprotno i kao da isključuju jedna drugu. Ako uzmemo da je Pavle farisej, što često ističe, pripadnik ortodoksne jevrejske religijske skupine koju je Isus najviše kritikovao, za očekivati je da ga je Bog morao promijeniti „iz temelja“. Samo tako je mogao uzeti učešće u misiji ljudima koje je prije svog obraćenja, kao pravovjerni Jevrej prvog vijeka koji se smatrao pripadnikom jedne superiorne nacije, mrzio iz dna duše.

Misli prosječnog Jevreja sa početka nove ere bile su prožete autoritetom Pisma, Zakonom i Bogom danim moralom, te ključnom ulogom Izraela u

budućnosti svijeta. Pavle je bio tipičan produkt svog vremena i u njegovom pisanju Rimljanima prepoznajemo nekoliko bitnih elemenata takvog jevrejstva. Na primjer, nije teško zaključiti kako je apostol razumio to centralno mjesto Izraela među drugim narodima u „spasenjskoj istoriji“.

Pavle piše: „Oni su Izraelci; njima pripada posinjenje i slava, savezi i zakonodavstvo, bogoštovlje i obećanja; njihovi su patrijarsi, i od njih potječe Hrist po tijelu...“ (Rim. 9.4-5). Pavle je „rastao“ na učenju Starog zavjeta u kojem se iznova i iznova čitalo kako je Izrael od Boga odvojen, posvećeni narod koji treba biti svjetlo svim ostalima (Isaija 49). Nema nikakve sumnje da je Pavle svoju pripadnost jevrejskom narodu smatrao ogromnom privilegijom.

No, i pored njegovih jakih nacionalnih osjećaja mi ne smijemo gubiti iz vida dramatičnost Pavlovog obraćenja i korjenitu promjenu koja je u njemu proizvedena susretom sa uskrslim Hristom. Od tog trenutka, on na potpuno novi način čita proroke i druge spise i, na temelju izgrađenom rabinskim treningom i novom inspiracijom Duha, u njima pronalazi skriveno Evandjelje

koje se ne tiče samo Izraela nego i svih drugih naroda. Pavle razumije da i pagani imaju svoju ulogu i mjesto u „spasenjskoj historiji“ te da je njihova sudbina nepovratno povezana sa Izraelovom.

Božji poziv za službu i oduševljenje tim novim otkrivenjem Radosne vijesti rađa u njemu žarku želju da svoja saznanja podijeli sa drugima što ga, po Božjem pozivu, tjera u misiju. Dakle, ne samo da njegovo prošlo, farisejsko obrazovanje nije smetalo da se veoma rano u službi odredi kao apostol pagana, nego je tu odluku čak i utvrdilo. Njegov poziv da ide i propovijeda onima koji nisu znali Boga Izraela nije se samo rodilo iz njegovog novopronađenog jevrejstva; njegovo apostolsko poslanje paganima bilo je jedan od njegovih najvažnijih izražaja.

Apostol to novo otkrivenje proroka i spisa dijeli riječju i pisanjem, u ovom slučaju hriš-

ćanima u Rimu. On u poslanici upućenoj njima ima čak 57 citata iz Starog zavjeta, od čega najviše iz knjige proroka Isaije, čak 18. Još znakovitija je činjenica da su 13 od tih Isaijinih stihova našli svoje mjesto u poglavljima 9–11, što takođe ukazuje na središnje mjesto ovog djela poslanice. Zašto Pavle toliko koristi riječi baš ovog proroka?

Saradnik Sluge Božjeg – ispunjenje Pavlovog jevrejstva

Prorok Isaija piše o jednoj „osobi“, Sluzi Božjem, o kojem čitamo u poglavljima 40–55 (naročito 49). Ta „osoba“ je istovremeno i Izrael, kao narod, ali i jedan nevjerovatan pojedinac koji ima odlučujuću ulogu kada je u pitanju spasenje naroda. Pavle tu eshatološku figuru bez sumnje identificira sa Hristom (Rim. 15.8), ali u njegovom pisanju na više mjesta vidimo kako on i sebe i svoju službu vidi kao produžetak Gospodnjeg djelovanja ili bolje

reći kao doprinos istom (Rim. 1.1). Ako analiziramo Pavlov korpus, vidjećemo da mu takvo razmišljanje nije neuobičajeno. Ne mogu ne citirati dva stiha iz Poslanice Kološanima koji eksplicitno govore ono što želim reći. Pavle piše: „Sada nalazim u radost u patnjama koje podnosim za vas – i tako u svom tijelu dopunjujem što nedostaje Hristovim mukama – za Tijelo njegovo, koje je crkva. Ja postadoh njen službenik onim darom koji mi dade Bog za vas da potpuno navijestim riječ Božju“ (Kol. 1.24-25). On sudjeluje u Hristu do te mjere da kaže da on sam više ne živi nego da Hrist živi u njemu (Gal. 2.20), no ono u čemu posebno traži smisao svog poslanja i poistovjećenje sa Slugom Božjim je pronošanje Dobre vijesti do

kraja svijeta. Isaija piše o Sluginom poslanju: „Premalo je da mi budeš Sluga, da podigneš plemena Jakovljeva i vratiš Ostatak Izraelov, nego ću te postaviti za svjetlost narodima, da spas moj do na kraj zemlje doneseš“ (Isaija 49.6). No, gdje je kraj svijeta i šta kada Evandjelje dođe do tamo?

Čini se da još jedan odjeljak iz Isaijine knjige odgovara na ovo pitanje. Naime, u 66. poglavlju prorok piše o Jahvinoj kazni za nevjeru Izraela, ali i o tome da će one koji se pokaju i obrate poslati „k narodima u Taršiš, Put, Lud Mošek, Roš, Tubal i Javan“ (66.19) da navijeste Božju slavu narodima, te da će rezultat te misije biti obraćenje mnogih pagana, ali i vječni povratak Jevreja svom Gospodu (Isaija 66.22). Od pomenutih

geografskih pojmova, nama je ovdje najinteresantniji Taršiš jer postoji slaganje raznih izvora da se pod ovim imenom misli na *Tartessus*, grad u današnjoj Španiji, koji bi za čovjeka u prvom vijeku mogao biti sami kraj svijeta. Nakon 20 godina propovijedanja, pet bičevanja i jednog kamenovanja, tri brodoloma i ko zna šta još, ovaj čovjek, sada već vjerovatno u svojim pedesetim, odlučuje poći na do sada najduži put, upravo u Španiju (Rimljanima 15.24). Kakva je to vatra, kakva snaga koja ga tjera!?

Pavlova eshatološka očekivanja

U Pavlovim pisanjima je nemoguće ne vidjeti koliko blizu se njemu činio taj fantastični događaj ponovnog Hristovog dolaska - 1. Kor. 7.26-31, 15.51, 16.22, 1. Sol. 1.10, 4.15, 17 itd., samo su neka mjesta iz kojih jasno vidimo da je Pavle ubijeđen da će se uznesenje i Gospodnji povratak desiti još za njegovog života. I samim Rimljanima piše: „Već je naime čas da se probudite od sna, jer je sada naše spasenje bliže nego kad smo prigrlili vjeru. Noć je podmakla. Dan je blizu“ (Rim. 13.11-12).

U Pavlovom umu postoji spoznaja da se za dolazak tog

„dana“ trebaju dogoditi dvije stvari. On Rimljanima otkriva misteriju ovog ključnog događaja budućnosti i kaže: „Neću vas držati u nejasnoći o tajni ovoj, da se ne biste oslanjali na vlastito razmišljanje. Otvrdnuće jednog dijela Izraela traje dok pagani ne uđu u punom broju. Kada to bude, sav će se Izrael spasiti“ (Rim. 11.25-26). A šta će značiti Izraelovo spasenje, „ako ne uskrsnuće od mrtvih?“ (Rim. 11.15).

Dakle, jedno sumiranje Pavlove argumentacije u poglavljima 9–11 koje bi nam moglo pomoći da razumijemo apostolove čežnje, jednako kao i namjere, moglo bi izgledati ovako: On počinje ovaj dio govoreći kako nosi jednu stalnu i duboku bol za Jevreje. Njegov narod je odbačen od Boga jer je pokušao dostići pravednost vršenjem Zakona umjesto da vjerom primi Hrista.

Dobra je vijest da je time ukazana šansa paganima i oni sada postižu spasenje. Punina spašenih pagana će izazvati svetu ljubomoru i Jevreji će se vratiti Bogu. Taj događaj će označiti vrijeme uskrsnuća mrtvih i suda, vrijeme uspostave novog neba i zemlje, eru (ili bolje reći vječnost) Božje vladavine.

Zaključujem: Pavle, dakle, ne samo da želi obraćenje pagana, ne samo spasenje Jevreja, njegova konačna želja je Božje kraljevstvo na zemlji!

Htjeli mi to ili ne, ovo se ne može i neće dogoditi bez spasenja Izraela. Na kraju vremena, oni će zauzeti svoje mjesto u najvećoj evangelizaciji koju je ovaj svijet ikada vidio: „U one dane će deset ljudi od svih naroda i jezika hvatati jednog Jevreja za skut govoreći: 'Idemo s vama, jer čusmo da je s vama Bog'" (Zaharija 8.23).

Odgovor

Da li je Crkva, dakle, preuzela ulogu „Božjeg Izraela“; da li je preuzela Božja obećanja i saveze? Da li je Izrael odbačen? Odgovoriću riječima mog najdražeg biblijskog učitelja, Davi-

da Pawsona: „Pogledajte kroz prozor! Ako Sunce i danas sija, Izrael je još uvijek presveta Božja svojina!“

„Ovako govori Jahve, koji daje da sunce sija danju, a mjesec i zvijezde da svijetle noću, koji burka more da mu valovi buče - ime mu je Jahve nad vojskama: Ako se ikad ti zakoni poremete preda mnom - riječ je Jahvina - onda će i potomstvo Izraelovo prestati da bude narod pred licem mojim zauvijek! Ako se mogu izmjeriti nebesa gore, i dolje istražiti temelji zemlje, onda ću i ja odbaciti potomstvo Izraelovo zbog svega što počinije - riječ je Jahvina“ (Jer. 31.35-37).

Bog i danas računa sa svojim narodom!

Dragan Nedić, Sarajevo

STRPLJIVOST

„Obucite se dakle kao izabrani Božiji, sveti i ljubazni, u srdačnu milost, dobrotu, poniznost, krotost i trpljenje.“

Kološanima 3:12

Vrlo često pročitam ovaj stih kako bih se podsetila kakvo ponašanje se zahteva od mene u svim situacijama i da stipljenje nije moja sposobnost da čekam, već moja sposobnost da zadržim pozitivan stav dok čekam.

STRPLJIVOST SE RAĐA U ISKUŠENJIMA

„Svaku radost imajte, braćo moja, kad padnete u različne napasti, znajući da kušanje vaše vjere gradi trpljenje; A trpljenje neka djelo dovršuje, da budete savršeni i cijeli bez ikake mane.“

Jakov 1:2-4

Strpljivost je plod Duha (Galatima 5:22) i nalazi se u duhu svake nanovorođene osobe. Ispoljavanje strpljenja je

veoma važno za Gospoda. Bog želi da svet kroz Njegovu decu uvidi koje su Njegove osobine .

Prvo poglavlje Jakovljeve poslanice nam poručuje da kada budemo savršeni više nam ništa neće nedostajati. Đavo nije u stanju da upravlja strpljivim čovekom. Jakov nam takođe poručuje da budemo zadovoljni kada upadnemo u tešku situaciju, znajući da je način na koji Bog izgrađuje strpljivost u nama kroz „različite napasti”.

Moje je lično iskustvo da su „različite napasti” u mom životu samo naknadno ispoljile iz mene strpljivost, a da su prethodno ispoljile mnoge moje ne baš pohvalne karakteristike: ponos, ljutnju, pobunu, samosažaljevanje, gundanje i ovima slične. Čini mi se da je potrebno pozabaviti se ovim stvarima pre nego što osiguramo mesto za strpljenje.

NAPAST ILI NEPOVOLJNOST?

„Potom pođoše od gore Ora k Crvenom moru obilazeći zemlju Edomsku, i oslabi duh narodu od puta.”

4. Mojsijeva 21:4

Nestrpljivost je jedan od mentaliteta pustinje koji je držao Izrailjce u pustinji celih četrdeset godina. Kako je mogao ovaj narod da bude spreman da zauzme Obećanu zemlju i da protera tadašnje njene stanovnike ukoliko nije mogao da bude strpljiv i istrajan u pogledu manjih nepovoljnosti?

Ja vas iskreno ohrabrujem da saradujete sa Duhom Svetim koji će razviti plod strpljenja u vama. Što mu se duže opirete, duže će ceo proces da traje. Naučite da reagujete sa strpljivošću u svakoj vrsti napasti i život će vam biti u toj meri kvalitetan da ga nećete samo proživljavati, već ćete uživati u svoj njegovoj punini.

Joyce Meyer

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

NEDOSTATAK MILOSRĐA

Isus je ispričao parabolu o sluzi kojemu je bio oprosteno veliki dug. Taj čovek je našao milost i milosrđe kod svoga gospodara, ali sve to je uzeo zdravo za gotovo. Odmah nakon što mu je bilo oprošteno, otišao je i počeo daviti čoveka koji je njemu dugovao mali, beznačajan iznos, zahtevajući: „Plati mi što mi duguješ! Sada!“

Kada je dužnik molio čoveka za milosrđe, odbio je i bacio ga u zatvor. Zašto je ovaj čovek bio tako sklon osudi? Zašto mu je nedostajalo milosrđe? Bilo je to jer nije uzeo u obzir svoju vlastitu nedostojnost. On nije razumio kako je sam bio bez nade, kako je strašan bio njegov vlastiti greh. Nije shvatao opasnost u kojoj je bio – tako blizu smrti – prije nego što mu je bilo ukazano milosrđe.

Kada je njegov gospodar otkrio što je ovaj nezahvalni čovek učinio drugom dužniku, bacio ga je doživotno u zatvor.

Dok sam proučavao ovu parabolu, Gospod me zaustavio i uverio u moj vlastiti nedostatak milosrđa.

„Ja, Gospode? Ja sam jedan od najmilosrdnijih propovednika u Americi.“

Ali on me počeo podsećati na bezosećajne opaske koje sam činio, stvari koje sam u žurbi izbrbljao. Plakao sam pred Gospodom i pitao ga kako se to moglo dogoditi.

„Davide, zaboravio si na neverovatno milosrđe koje sam ja pokazao tebi. Koliko sam te puta izvukao iz nečega što te moglo uništiti? Bez moga milosrđa ne bi bio ovde!“

Plakao sam pred Gospodom, i nakon što sam ga molio da mi oprosti, vratio sam se na Reč da tražim njegovu pomoć kako bih bio milosrdniji. Našao sam predivan stih u Psalmu 119:76:

„Neka mi, molim te, milosrđe tvoje bude uteha, po reči tvojoj sluzi tvojemu.“

Značenje je sledeće: Gospode, tvoja mi Reč kaže da trebam biti utešen spoznajom da si milosrdan i pun saosećanja za mene. Daj da pokažem to isto milosrđe na one oko mene.

David Wilkerson

BESAN NA BOGA

Svetopisamski primeri

Božija Reč obiluje primerima ljudi koji su bili besni na Boga. Evo šta se dogodilo kada je Bog prihvatio Avelja i njegovu žrtvu a kada je odbacio Kaina i njegovu žrtvu.

„Jednog dana Kain prinese Gospodu žrtvu od plodova zemaljskih. A i Avelj prinese od prvina svoje stoke, od stada njihovog. I Gospod s naklonošću pogleda na Avelja i njegovu žrtvu, a na Kaina i njegovu žrtvu ne pogleda. Zato se Kain jako naljuti i lice mu se namrgodi. I Gospod reče Kainu: Zašto

se ljutiš i zašto ti se lice namrgodilo? Nisi li uzvišen ako dobro činiš? A ako dobro ne činiš, greh vreba na ulazu. On žudi za tobom. Ipak, ti vladaš nad njim.“ (Postanje 4,3-7; A. Birviš)

O čemu se ovde radi? Kain je pobesneo jer je Bog odbio da prihvati njegovu žrtvu po njegovoj zamisli. Bio je uveren kako je Bog to morao da uradi! I kada je Sveti odbio, Kain je pobesneo (što uključuje depresiju, zavist, pa i ubistvo brata). Istina, Kain nije to odavao, nije urlao, ali Gospod je video njegovo srce.

Da li je Kainov bes bio opravdan? Sasvim je jasno iz Biblije da je osećanje koje ga je obuzelo bio grešno. Zašto? Zato što je poteklo iz pogrešnih motiva i uverenja. Kain je trebao da se odrekne toga, pokaje za svoj greh i okrene dobru.

U Prvoj knjizi Dnevnika 13, tragedija je omela Davidov plan povratka zavetnog kovčega u Jerusalim. Prilikom transporta, jedan od odgovornih, po imenu Uza, „maši se rukom da prihvati kovčeg jer volovi poteškoše na stranu“ (st. 9). Dakle, reč je o potrebi na koju je iskren čovek reagovao impulsivno i dobronamerno. Ali, i takav gest je prekršio jasnu Božiju zapovest iz knjige Brojeva 4,14 o zabrani bilo kakvog doticanja kovčega Zaveta. U tom smislu je Uza o-bezvredio Božiju svetost i doživeo sveti i pravedni gnev neba.

„I Gospod se razgnevi na Uzu, i udari ga što se maši rukom za kovčeg, te umre onde pred Bogom.“ (1. Dnevnika 13,10)

Šta je kralj David uradio na sve ovo? „I ožalosti se David što Gospod ubi Uzu: Zato se prozva ono mesto Fares-Uza do danas. I uplaši se David od Boga u onaj dan...“ (st. 11-12a). Većina tumača Pisma se slaže da je kralj

ovako reagovao jer je smatrao da je Božija reakcija bila preterana, prestoga. Njegova reakcija na Božiju reakciju je osuđivačka. David je optužio i osudio Boga. Neki smatraju da je kralj ovde pao u ono poznato: „Bože, pa zar posle svega što sam uradio za tebe, ti meni ovako vraćaš!?“ Takva misao se podiže u umu svih nas kada Bog dozvoli neku teškoću u našem životu. Prosto, verujemo da nam on duguje nešto bolje.

Karolina je žena koja je doživela prevaru od muža i razvod, i ona je upravo na ovaj način duboko u sebi kipela. Zar nije Gospod trebao bolje da postupi prema njoj kada mu je sav život bila verna, odana svom mužu, predana deci punih četrnaest godina!?

U ovakvom i sličnim razmišljanjima, sve se vrti oko jedne laži – Bog je morao tako i tako da postupi. Možemo da čujemo Davida kako gundā: „O, Gospode, ovoga puta si ipak preterao. Pa, Uza je samo želeo dobro!?“

Ili: „Zašto ga barem nisi kasnije kaznio, ali na neki blaži način i mimo očiju svih. Eto, sada je ceo ovaj poduhvat koji smo preduzeli ostao u seni zbog tragedije njegove pogibije. A mi

smo sve ovo uradili samo zbog tebe Bože?!“

Biblijski opisi ovih događaja su vrlo sažeti i ne navode mnogo toga. Ipak, jasno je da Bog nije odobrio Davidovu ljutnju, posebno kada je ona prešla u strah i prekid celog poduhvata. Mislim da niko čak i iz ovih šturih reči starozavetnog pisca ne može da zaključi kako je u redu biti besan na Boga!

Pogledajmo Jonu. Bog ga je pozvao da mnogobošcima Nini-ve odnese proročku objavu. Jona je pobegao od svog zadatka. Pa, ti ljudi su bili neprijatelji Izraela!? Ipak, Jona je posle mnogo muka poslušao Boga i preneo Ninivljanima poruku. Narod se pokajao, pa je Bog opozvao svoju pravednu kaznu. A Jona? Jona je zbog toga pobe-sneo na Boga!

„I Bog vide dela njihova, gde se vratiše sa zlog puta svog; i raskaja se Bog oda zla koje reče da im učini, i ne učini. A Joni bi vrlo nedrago, i rasrdi se. I pomoli se Gospodu i reče: Gospode! Ne rekoh li to kad još bejah u svojoj zemlji? Zato htedoh pre pobeći u Tarsis; jer znah da si Ti Bog milostiv i žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i kaješ se oda zla. Sada

Gospode, uzmi dušu moju od mene, jer mi je bolje umreti nego živeti. A Gospod reče: Je li dobro što se srdiš? I Jona iziđe iz grada, i sede s istoka gradu i načini onde kolibu, i seđaše pod njom u hladu da vidi šta će biti od grada. A Gospod Bog zapovedi, te uzraste tikva nad Jonom da mu bude sen nad glavom da mu pomogne u mucij njegovoj; i Jona se obradova tikvi veoma. Potom zapovedi Bog, te dođe crv u zoru sutradan, i podgrize tikvu, te usahnu. I kad ogranu sunce, posla Bog suv istočni vetar; i sunce stade žeći Jonu po glavi tako da obamiraše i požele da umre govoreći: Bolje mi je umreti nego živeti. A Bog reče Joni: Je li dobro što se srdiš tikve radi? A on reče: Dobro je što se srdim do smrti. A Gospod mu reče: Tebi je žao tikve, oko koje se nisi trudio, i koje nisi odgajio, nego jednu noć uzraste a drugu noć propade. A meni da ne bude žao Ninevije, velikog grada, u kome ima više od sto i dvadeset hiljada ljudi koji još ne znaju šta je desno šta li levo, i mnogo stoke?“ (Jona 3,10-4,11)

Odakle potiče Jonin bes? Iz njegovog zlog srca. Stalo mu je više do uništenja neprijatelja nego do Božije slave koja je

zablistala kroz njihovo pokajanje. Nije „voleo bližnjeg svoga kao samog sebe“. Nimalo mu nije bilo stalo do ljudi koje je Bog voleo. Verovao je da se Bog ne ponaša kako treba!

Kako je Bog reagovao na njegov bes? Nije mu rekao: „Samo se ti Jona istresi, iskaži se“! Ne, Gospod mu to nije odobrio, suprotstavio se njegovom „pravu“ da se ljuti. Uostalo, sve to je poticalo iz mraka greha njegovog srca. Božije svetlo je samo rasvetlilo ono što je bilo u proroku. Zato nije OK ni za njega ni za bilo koga drugog da besni na Boga.

Mogli bismo da spomenemo još neke slične primere iz Božije Reči: buntovne kraljeve iz Psalma 2; ženu pravednog Jova iz Jov 2; kralja Asu iz 2. Dnev. 16 koji se usprotivio Božijim prorocima; rulju Jevreja koja je krenula na Isusa, prema Jov. 7,23. Sve se svodi na isto. Čovekov bes protiv Boga je optužba o navodnom Božijem zlu.

Optuženi Bog

Mislim da je pastoralni osvrt Žana Kalvina na ovu temu do danas nenadmašan. Evo kako on kaže u svojoj propovedi na osnovu stiha Jov 1,22 - „U svemu tome ne sagreši Jov, niti reče bezumlje na Boga“:

„Zašto se ljudi jēde kada stvari ne idu onako kako su zamislili, a u isto vreme prihvataju da Bog ne čini ništa bez smisla i pravedenih razloga? Ako već znamo u srcu da on „čini sve po savetu svoje volje“, trebalo bi da nas je stid kada se opiremo stvarima koje se događaju onako kako se događaju. Ovo je posebno tužno kada znamo da Jov ističe ovakvo Gospodnje delovanje, kada svedoči da on ne čini ništa što nije dobro i pravedno.“

Upravo ovde je suštinski problem koji leži ispod preteće površine našeg besa. Optužujemo Boga da je nepravedan! Kalvin nastavlja:

„Ako nam Gospod da ono što nam nije po volji, bunimo se protiv njega i optužujemo ga. Istina, to ne pokazujemo jasno, ali naš stav i postupci otkrivaju to. Gundamo: „Zašto sada ovo?“

Koji duh to pokreće u nama? Duh otrovnog srca koje govori: „Sve bi trebalo da je drugačije! Ne vidim svrhu ovog!“ Tako Gospod postaje naš optuženik. A to je samo plod naše ogorčenosti. Šta to znači? Okrivljujemo Boga da manirima tiranina čini zbrku u našem životu. Tužno je što takva bogohuljenja izlaze iz čoveka.“

Da li je dobro kada smo besni na Boga? Nipošto. Optužiti ga kao zloradog uzročnika naših nevolja čisto je bogohuljenje. Evo kako Calvin predlaže da postupimo sa ovim stremljenjima:

„Duh Sveti želi da damo slavu Bogu i da ispravno blagosiljamo njegovo ime. On nas uverava da Bog ne čini ništa bez razloga. Zato mu ne pripisujemo bilo kakvo neznanje, nemoć ili okrutnost; bilo kakav nemar i nemudrost. Verujemo da čini sve po hvale vrednoj pravednosti, iz mudrih i dobrim nauma, u potpunosti i svetoj pravičnosti.“

Rešenje za ovaj oblik grešnog besa protiv Boga jeste u našem doslednom kajanju zbog neverstva i buntovništva. Oduprimo se laži koja nas uverava da on nije dobar, svesilan i svemudar. Ispovedimo njegovu pravednost, ljubav i svetost. Pokajmo se znajući da „Bog se supostavlja oholima, a poniznima iskazuje milost“ (Jakov 4,6).

Robert D. Džons

Preveo i priložio *Žarko Đorđević*

KO JE STVORIO BOGA?

- razgovor -

VODITELJ: Professore, jedan prijatelj me pitao nešto na šta nisam mogao da odgovorim: „Ako je Bog sve stvorio – ko je stvorio Boga?“

PROFESOR: Odlično pitanje. Da vidimo možemo li pronaći dobar odgovor. Neka pitanja su napravljena od više pitanja i pretpostavki. Upravo sam čitao o kategoriji koju naučnici zovu „kompleksno pitanje.“ Vjerovatno najpoznatije kompleksno pitanje jeste: „Da li ste prestali tući svoju ženu?“

VODITELJ: Vidim u čemu je problem sa tim pitanjem. Ako odgovori sa „da“ to znači: „Da, prestao sam tući svoju ženu“, ciljajući na to da čovjek jeste tukao ženu. Ako odgovori sa „ne“, to bi značilo: „Ne, nisam je prestao tući“, što znači da još uvijek to čini.

PROFESOR: U svakom slučaju, čovjek ostavlja utisak da je kriv. Pitanje ne daje priliku da kaže da nikada nije ni tukao svoju ženu.

VODITELJ: Čini mi se da bi bolji pristup ovom pitanju bio ako bi se podjelilo na dva pitanja. Prvo: „Da li ste ikada tukli svoju ženu?“

Ako je odgovor „ne“, niko vas neće pitati jeste li je prestali tući.

PROFESOR: Dobro razmišljanje! Jedna internet stranica koja se specializirala u analiziranju „zabune“, koje su definisane kao „pogrešne ili zamjenjene ideje“. Na stranici fallacyfiles.org piše: „Kompleksno pitanje je pitanje sa pogrešnom ili upitnom pretpostavkom, i puno je tih pretpostavki. Pitanje: 'Da li si prestao da tučeš ženu', pretpostavlja da ste tukli ženu do perioda kada je postavljeno pitanje, kao i pretpostavku da uopšte imate ženu. Ako ste neoženjeni, ili nikada niste tukli svoju ženu, onda je ovo pitanje suvišno.

VODITELJ: Ne ostavlja prostora za mogućnost da ste možda sami ili da nikada niste tukli ženu.

PROFESOR: Na toj stranici takođe piše: „Takva pitanja se obično koriste da se neko prevari, ciljajući ne nešto na što nisu mislili. Na primjer, prodavači često postavljaju takva pitanja, kao na primjer: 'Hoćete li platiti u kešu?' Ovo pitanje daje samo dvije alternative, koje pretpostavljaju da je potencijalni kupac već odlučio da nešto kupi... Ako potencijalni kupac odgovori na pitanje direktno, možda bude i konačni kupac.“

VODITELJ: Kako je to povezano sa pitanjem mog prijatelja: „Ko je stvorio Boga?“

PROFESOR: To je ista vrsta pitanja. Čovjek sa pet fakultetskih diploma, Dr. Norman Geisler daje 2 odgovora na to pitanje. Počnimo sa jednostavnijim, prije nego uđemo u kompleksnost. On počinje sa jednostavnim odgovorom. Ko je stvorio Boga? Nije niko. On nije stvoren. On je oduvijek postojao. Samo stvari koje imaju početak – kao svijet – trebaju stvoritelja. Bog nije imao početak, pa Bog nije trebao da bude napravljen.

VODITELJ: Da malo razmislim o tome. „Samo stvari koje su imale početak... trebaju stvoritelja. Bog nije imao početak, pa nije ni trebao da bude stvoren.“

PROFESOR: Za sofisticiranije čitatelje dr. Geisler kaže: „Obično, većina ateista koji poriču postojanje Boga vjeruju da svemir nije stvoren; da je tu oduvijek.“

VODITELJ: Drugim riječima, većina ateista krenu od pretpostavke – ideje koja se ne može dokazati. Vjeruju da materija i energija nisu imali početak, nego su postojali oduvijek. Zašto tako misle?

PROFESOR: Citiraju prvi zakon termodinamike da se energija ne može niti stvoriti, niti uništiti; ali dr. Geisler ističe problem sa tom idejom. Kaže sledeće: „Kao prvo, ovaj prvi zakon nije naučni, nego filozofski. Nema dokaza za tvrdnju da se nešto *može* i *ne može*. Trebalo bi reći: „Koliko nnam je poznato, količina stvarne energije u svemiru ostaje stalna.“

VODITELJ: Znači, on govori da niko nije posmatrao kako se stvara nova energija. I niko nije posmatrao kako energija nestaje.

PROFESOR: Ali to ne znači da energija nije stvorena prije čovjeka, ili prije nego je čovjek izumio instrumente da mjeri količinu energije. On nastavlja: „Kada se prvi zakon razumije na pravi način, ne govori se o svemiru kao vječnom ili da nema početak. To znači da ako je energija stvorena, koliko mi znamo i možemo da kažemo, stvarna količina energije koja je stvorena ostaje konstantna.“

VODITELJ: Znači, naučnici ne mogu da kažu prirodi šta smije da radi, a šta ne. Samo mogu da je posmatraju.

PROFESOR: Većina ateista špekuliše da je energija oduvijek postojala. Dr. Geisler analizira ovu ideju riječima: „Ako je ovo tačno, onda je besmisleno pitati ko je stvorio svemir. Ako je energija vječna i nestvorena, naravno da je niko nije stvorio. Oduvijek je postojala.“

VODITELJ: Svemir nije vječan. Nastao je u specifičnom trenutku u prošlosti. Znači da je trebalo nešto ili nekoga da ga stvori.

PROFESOR: Dr. Geisler ističe: „Ako svemir nije vječan, onda treba uzrok... Ali, ako postoji Bog koji nije imao početak, apsurdno je pitati - ko je napravio nenapravljeno? - ili - ko je stvorio nestvoreno?“

VODITELJ: Da li on kaže da je pitati: „Ko je stvorio Boga?“ - isto kao i pitati: „Ko je napravio nenapravljeno?“ - ili: „Ko je stvorio

nestvoreno?“

PROFESOR: Da. On dalje obješnjava: „Pogrešno se pretpostavlja da sve mora da ima uzrok kada se tvrdi da sve što ima početak ima i uzrok. Ovo je malo drugačije. Naravno, sve što je imalo početak imalo je i začetnika. Ništa ne može da stvori nešto... Dakle, Bog ne treba uzrok, jer On nije imao ni početak. U ovom slučaju moramo samo da pokažemo kako je svemir imao početak i da pokažemo da je morao biti uzrok (tj. Bog).

VODITELJ: A da li drugi zakon termodinamike kaže da u svemiru ponestaje iskoristive energije?

PROFESOR: Da, neke od energija se pretvaraju u formu koja je nekorisna. Dr. Geisler kaže da „ako svemir *ističe*, znači da nije vječan. Inače bi potpuno nestao do sada.“ To je dokaz da je svemir imao početak.

VODITELJ: Astronom Karl Sagan je napisao: „U mnogim kulturama se vjeruje da je Bog napravio svemir ni iz čega. Ali ako želimo da uđemo dublje u ovo pitanje moramo se pitati odakle Bog potiče. Ako kažemo da je Bog oduvijek postojao, zašto odmah ne zaključimo da je i svemir oduvijek postojao?“

PROFESOR: Astronom i teolog Dr. Robert Newman kaže: „Moj odgovor na to bi bio da od čistih dokaza koje imamo možemo da zaključimo da svemir nije oduvijek postojao, i ne možemo ništa reći o svemiru mimo naših mogućnosti.“

On-line članak pod nazivom „Ko je stvorio Boga i ko je stvorio stvoritelja?“ počinje citatom britanskog intelektualca Čestertona: „Apsurdno je za evolucioniste da se žale da je nezamislivo za Boga da napravi sve ni iz ničega, i onda se pretvarati da je razumnije da je ništa napravilo i stvorilo sve!“

VODITELJ: Osoba koja kaže da Svemogući Bog ne može stvoriti sve ni iz čega misli nerazumno ako kaže da nešto manje snažno od Boga može da se pretvori u sve što danas postoji. To bi bilo kao da 0% inteligencije postigne nešto što Bog, sa neograničenom moći i inteligencijom nije uradio.

PROFESOR: Autor tog članka dodaje da pitanje „Ko je stvorio

Boga?“ jeste primjer obmana „složenih pitanja“. To se javlja kada se ignoriše pitanje koje bi trebalo da se postavi prvo. Na primjer, pitanje „Jeste li prestali da tučete suprugu?“ je suvišno, ako se ustanovi da je nikada nije ni tukao. Isto tako, pitanje „Ko je napravio Boga?“ preskače pitanje „Da li je Bog uopšte stvoren?“

Odgovor na ovo VODITELJi – ne. U Psalmima se pominje: „Prije nego su planine rođene, prije nego si napravio zemlju i svijet, od početka si ti Bog!“ (Psalam 90:2).

VODITELJ: I ateisti i hrišćani polaze od činjenice o nastanku svemira vjerujući da je nešto postojalo prije nego su nastale materija i energija.

PROFESOR: Ne slažu se u tome ko je postojao prije. Ateisti špekulišu da je nešto neinteligentno kreiralo sve što postoji. U Bibliju, u Evandelju po Jovanu, govori se da je to Bog. Tačnije, „Kroz njega je sve stvoreno, i ništa nije nastalo osim po njemu“ (Jovan 1:3). Bog je inspirisao Pavla da kaže: „On je prije svega i u njemu sve stvari postoje“ (Kol. 1:17).

VODITELJ: Professore, hvala što ste pomogli da odgovorim na dva kompleksna pitanja. Reći ću prijatelju da neoženjeni čovjek ne mora da prestane da tuče svoju ženu. I da Bog, stvoritelj svih stvari nije trebalo da bude stvoren!

© Copyright 2007 *David Ernest Fisher*

Izvori: "What is the Purpose of God?"

www.leaderu.com/orgs/probe/docs/e-purpose.html

Bill Ramey, "Who Made God and Who Designed the Designer?"

<http://ourworld.compuserve.com/homepages/billramey/whomade.htm>

**Ja sam Alfa i Omega, kaže
Gospod Bog, koji jeste, koji
je bio i koji dolazi,
Svedržitelj.**

OTKRIVENJE 1:8

KAD SE ZATVORE VRATA

Jesi li ikada naišao na zatvorena vrata? U Isusovoj usporedbi o deset djevica, neki su uzvanici doživjeli to neugodno iskustvo. Nisu uspjeli ući na svadbenu slavlje, iako su bili među pozvanima. Štaviše, ukazana im je čast da budu u zaručnikovoj neposrednoj blizini. Nisu mu mogli prići i radovati se s njim jer su vrata bila zatvorena i niko više nije mogao da uđe.

Možda nas se ovaj događaj ne bi ni najmanje ticao da kroz tu usporedbu i nama nije slikovito upućen poziv za još veću svečanost. I ti i ja smo danas među uzvanicima, koji su pozvani u vječno nebesko slavlje, u blizi-

nu Božju. Još uvijek traju naše zemaljske pripreme. Onaj presudni trenutak tek dolazi. Kada se nađemo pred vratima neba, hoće li ona biti otvorena?

Prema Isusovoj usporedbi, deset je djevica, odnosno djevojkica, iščekivalo značajni trenutak - zaručnikov dolazak. Dobile su priliku zajedno sa njim ući na svadbenu svečanost i uživati povlašteni položaj. U ponoć je zadrijemale i zaspale djevojke probudio glas koji je najavljivao zaručnika.

„Zaručnik dolazi!“ – odjekivalo je kroz noć - „Iziđite mu u susret!“ (Mt 25:6). Sve su djevojke ustale i pripremile

svjetiljke. I tada je njih pet primijetilo da su im se svjetiljke počele gasiti. U ovoj su usporedbi one nazvane ludima, jer nisu pribavile dovoljno ulja. One mudre, sa dovoljno ulja, nisu im mogle pomoći, jer nisu imale viška, već samo onoliko koliko je njima bilo potrebno. Stoga su lude pošle prodavačima.

„Dok su išle kupiti”, kaže se u usporedbi, „dođe zaručnik i koje bijahu spremne udoše s njim na svadbu, te se zatvoriše vrata” (Mt 25:10). Poslije su došle i ostale djevojke, ali vrata su bila zatvorena, a zaručnik je na njihovo zapomaganje odgovorio: „Zaista, kažem vam, ne poznajem vas” (Mt 25:12).

U Isusovoj usporedbi vrata su se otvorila samo za mudre djevojke. One koje nisu bile spremne, propustile su životnu priliku sudjelovati u slavlju zaručnika i zaručnice. Naišle su na zatvorena vrata i više im niko nije mogao pomoći. Isus je za sebe rekao: „Ja sam vrata. Ko uđe kroza me, spasiće se; on će ulaziti i izlaziti, i pašu nalaziti” (Jv 10:9). To su vrata koja vode u vječni život, ali i vrata u od Boga blagoslovljen život. Negdje sam pročitao zanimlji-

vost u vezi nastanka poznate slike „Uspostavljanje Večere Gospodnje”. Leonardo da Vinči je prema podatku na koji sam naišao, angažovao jednog mladog pjevača Pietra da mu bude model za Isusa Hrista. Mladić je ostavljao utisak plemenite i časne osobe, a pogled mu je zračio čistoćom i mirom. Poznati slikar je trebao baš takvu osobu! Nakon nekoliko godina marljivog rada na slici, Leonardo je počeo tražiti model suprotan Isusu Hristu. Nakon dosta traženja, u nekom prosjaku u dronjcima je pronašao model za Isusovog izdajnika – Judu. Veliki slikar se prilično začudio kada je – nakon nekog vremena – u ovom zapuštenom i jadnom čovjeku prepoznao poznato lice. To je bio Pietro, upravo onaj mladić, koji mu je ranije poslužio kao model za Hrista. Prilike i neprilike života i ropstvo grijehu, mogu strašno unakaziti ljudsko biće. Čovjek lako može ući na pogrešna vrata. Na ona koja vode u grijeh, u smrt čovjekovog nutarnjeg bića i u propast.

Stoga pazi na koja vrata ulaziš. Isusova poruka u Evanđeljima nije da nas čeka pred vratima neba a na nama je da se sami

izborimo kako doći do tamo. Naprotiv, Isus je poput zaručnika koji čeka na tvoj poziv u životnim prilikama i neprilikama. On je taj koji daje poticaj: „Uđi sa mnom u životne borbe.“ Kao da kaže: „Želim da me imaš pokraj sebe dok se suočavaš sa životnim izazovima. Ja ti mogu pomoći.“

Ne moraš se ukrašavati i uljepšavati, dok se spremaš da mu uputiš poziv. Isusu je potrebna samo tvoja iskrena želja, duboki vapaj srca, da ga imaš uz sebe i on će ti otvoriti vrata. Proći ćeš kroz vrata koja vode na svečanost života - u izbavljenje, u sveto i radosno zajedništvo. Dok razmišljaš o životnim planovima, dok sanjaš o životnim postignućima, dok se zaplićeš u životne probleme, nemoj zaboraviti Isusove riječi: „Ja sam vrata.“

Ima još jedna priča, koja slikovito govori o propuštenoj prilici. Ne znam je li istinita, ali je poučna i otprilike ide ovako:

U doba kad su tek nastajale Sjedinjene Američke Države, neki je ostarjeli Indijanac lutao uokolo. Išao je od vrata do vrata moleći ljude za koricu hljeba. Samo jedan ga je čovjek pozvao unutra. Domaćin je

primijetio kožnu vrećicu oko Indijančevog vrata i upitao ga što mu je to.

„Amajlija“, odgovorio je Indijanac, „amajlija, koja mi je dana kad sam otpušten iz vojske.“

Indijanac je skinuo vrećicu s vrata, izvadio zgužvani papir i pružio ga sugovorniku.

„Tu nešto piše“, usput je dodao Indijanac, „ali ja ne znam čitati.“

Domaćin mu je nekoliko trenutaka kasnije uzbuđeno saopštio: „Dragi moj prijatelju, pa to ti je potvrda o otpuštanju iz Savezne vojske, koju je potpisao vrhovni zapovjednik! Piše da imaš pravo na doživotnu penziju!“

Stari je Indijanac sa zaprepaštenjem shvatio da već trideset godina nosi na sebi potvrdu o penziji kojom je mogao podmiriti sve svoje potrebe! Budući da se nije pozvao na taj dokument, ostao je siromah koji je jedva preživljavao od milostinje.

Razmišljaj malo o ovoj priči, ali ne iz sažaljenja prema starom Indijancu. Nemoj da kažeš: „Ah, kako mi je žao tog starog čovjeka. Propustio je

priliku da živi dostojan život.“ Nemoj razmišljati u tom pravcu.

Radije razmislimo živimo li ti i ja poput tog Indijanca, ali sa stanovišta Božje milosti i ljubavi. Možda možemo reći: „Ah, ne. Koristim sva prava koja su mi na raspolaganju. I ne idem od kuće do kuće tražiti milostinju. Dovoljno sam obezbijedio za ženu i djecu.“

Uprkos tome, u Božjim očima možemo ipak biti poput prosjaka iz priče, koji ide od kuće do kuće, i propušta mnogo bolje životne mogućnosti. Bog nam postavlja pitanje: „Jesi li siguran da si time ispunio svrhu života, za koju sam te stvorio? Jesi li doživio moje izbavljenje od grijeha, za koje sam dao svoj život? Jesi li doživio onu radost života i onaj mir, koji samo ja dajem? Je li tvoj život bio na blagoslov bližnjima?“

Koliko god nam to u ovom trenutku bilo strano, ako ne prije, a onda pred vratima neba, shvatićemo da je život bez Hrista, bio poput života prosjaka, koji nije koristio svoje pravo. Kako će biti gorko i žalosno, ako se jednog dana osvrnemo na život i kažemo:

„Kakvu sam priliku propustio: da živim dostojno svrhe za koju sam stvoren! Sada je sve nepovratno izgubljeno!“

„Pokušavamo li ispuniti naše potrebe odvojeno od Boga“, rekao je jedan Božji čovjek, „naši će nas napori uvijek voditi u razočaranje, obeshrabrenje malodušnost i očaj.“ Tvoje je pravo da živiš drugačiji život. Sveto pismo ti daje pravo da već danas uđeš na svečanost – na vrata, koja otvara Bog.

„Ko uđe kroza me“, ponavljam Isusove riječi, „spasiće se; on će ulaziti i izlaziti, i pašu nalaziti“ (Jv 10:9). Tvom je unutrašnjem biću potrebna paša – Božja hrana. Stoga te pozivam

da u svoje ruke uzmeš Sveto pismo i zamoliš Duha Svetoga da ti Božje riječi upiše u srce. Tada više nećeš biti prosjak, već od Boga blagoslovljena duša! Bog ima hrane u izobilju. Stoga više nećeš biti onaj koji prosi radost, već koji je ima u Gospodu. Nećeš više biti onaj koji prosi za mir u srcu, već onaj koji ga ima u Gospodu.

Tvoje je pravo da živiš život, koji će Isus uzdići iznad razočaranja, obeshrabrenja, malodušnosti i očaja. Vrata za takav život su otvorena dok traju tvoji zemaljski dani. No, hoćeš li prići Isusu? Moja je molitva da ne propustiš priliku. Psalmista je izrekao svoju misao vodilju: „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi” (Ps 119:105).

Pozivam te da Sveto pismo bude tvoja svjetiljka. Ulja ti neće ponestajati, dokle god Božja riječ bude čuvana u tvom srcu. Kada se vrata zatvore, onda je gotovo. Vječno slavlje započinje negdje drugdje. Neka se ne zatvore vrata neba a ni vrata životnih prilika prije nego što život predaš u Božje ruke, doživiš spasenje od grijeha i zajedništvo sa svojim Spasiteljem. Nije sudbonosan samo onaj trenutak kada kucne čas smrti, već je svaki trenutak sudbonosan, ako još ne poznajemo zajedništvo s Bogom. Život se gasi poput svjetiljke u kojoj se troši ulje. Odjeknuće glas: „Spasitelj dolazi!” Hoće li vrata neba biti otvorena?

Vlado Pšenko, Vukovar

U MJESTO MENE

Jedan je čovjek imao običaj nedeljom reći svojoj ženi:

„Ti idi u crkvu pa moli za nas oboje.”

Prijateljima bi znao reći:

„Ja ne trebam ići u crkvu. Moja žena ide i moli za nas oboje.”

Jedne je noći usnuo san. Našao se pred rajskim vratima očekujući da se otvore. Uz njega je stajala njegova žena. Vrata su se

počela polako otvarati i on je začuo tajanstveni glas koji je govorio njegovoj ženi:

„Ti možeš ući za vas oboje!”

Žena je ušla i vrata su se zatvorila. Od neugodnog osjećaja i potresenosti, čovjek se probudio.

Sledeće nedjelje otišao je u crkvu zajedno sa svojom ženom.

P RVOBITNI NAUM

“Tada Jahve, Bog, učini te iz zemlje nikoše svakovrsna stabla, pogledu zamamljiva a dobra za hranu – i stablo života, nasred vrta, i stablo spoznaje dobra i zla.”

Postanak 2:9

Jednom davno, jedan je vrt okruživao dva stabla. Kao što možda već znate, to nije bio običan vrt. Bio je slobodan od borbe i propadanja. Rijeke su tekle njegovim krajolikom snabdijevajući čistom, kristalnom vodom sve stanovnike vrta.

Možemo samo zamisliti veličanstenost stabala koja su rasla u takvom okruženju. Svako je bilo besprijekoran simbol života, ukorijenjen u bogatu zemlju, osvježen slapovima vode i hranjen sjajnom, a ipak umjerenom svjetlošću sunca. Mnogo je stabala bilo u vrtu, ali Pismo spominje samo dva: stablo života i stablo spoznaje dobra i zla. Oba su stabla uživala jednake besprijekorne i nezagađene uslove – stanje koje ova pala zemlja nikad ne može ponoviti. Ipak, jedno je stablo rađalo životom, drugo smrću.

Vjerojatno ste već prije čuli ovu priču, jer svaka priča o braku ima svoje korijene u dva stabla iz Edena. Na toliko načina naši brakovi mogu biti uspoređeni sa stablima života.

Brakovi u različito doba rastu različitom brzinom i napreduju najbolje kada su usidreni zrelim korijenjem. Prolaze i kroz plodne i neplodne godine, kao i godine nevjerojatnog ili zakržljalog rasta. Svaki je brak pod uticajem autohtone klime, različitih godišnjih doba i silovitih oluja, a ipak brak pruža zaklon od vjetrova stalne promjene u životu.

Presjek jednog stable pruža nam uvid u život drveta. Ono što vidimo u skupu godova zapravo je priča o životu stabla – otisak njegovog putovanja. Mnogi su od nas u školi naučili osnove dendrologije (znanosti o drvenastim biljkama) i mogu ugrubo odrediti starost stabla brojeći njegove godove. Mi smo možda izvrsni u brojenju godova i volimo dobro drvo, ali smo daleko od pravih dendrologa. Osim tačne starosti stabla, stručnjaci dendrolozi mogli bi nam reći pojedinosti njegovog života samo posmatrajući njegov presjek.

Uvježbanom oku, svaki je god priča. Razlike u širini godova govore je li stablo preživjelo blagu ili iznimno oštru zimu, otkrivaju uzorke suše ili obilne kiše. Pomno posmatranje razotkrilo bi slučajeve oštećenja i napade pošasti. Svaki je god godina različitih doba, kružnog kretanja i jedinstvene prirode.

Svaka se godina braka može usporediti sa godom - kružnog je kretanja i jedinstvene prirode. Godišnjice obilježavaju kraj jedne godine i početak sljedeće. Datum godišnjice jasno je označen, ali mjeseci, sedmice i dani koji ispunjavaju kalendar zbroj su radosti, boli, rada, čak i iznenađenja.

Zapamtite da je vaša priča (ili buduća priča) upravo to – *vaša*. Svaki je život, kao i svaki brak, skup radosti, pobjeda i izazova. Već je predugo najveći dio Crkve bio zadovoljan nuđenjem uobičajenih rješenja za probleme koji tište naše brakove.

Čuli smo: „Žene, pokorite se. Muževi, volite.“ Iako postoji istina i korist u tome, iskreno, ne postoji sveobuhvatni vodič za izgradnju braka jer svaki brak dolazi sa svojim jedinstvenim otiskom.

Pogledajmo to iz ovog ugla. Nacrti za svaki dom uključuju temelj, nosive zidove i krov, ali arhitekt ima stvaralačku slobodu oblikovanja prema posebnim potrebama i željama budućih stanara. Tako je i sa našim brakovima. Imamo stvaralačko odobrenje da ih osmislimo tako da nam najbolje odgovaraju.

Svako bi područje trebalo izgledati drugačije i biti slobodno mijenjati se s dobima života. U svom braku, naprimjer, ulazimo u vrijeme u kojem roditeljstvo neće više biti naša glavna uloga. To znači da uskoro naša kuća neće trebati toliko soba koliko je trebala prije. Takve su promjene u našim brakovima uobičajene kao izmjene godišnjih doba. To je sve prirodno.

Postoje sveopšte, vječne istine i vrijednosti koje će pokrenuti vaš brak u sve ono u što ga je Bog pozvao. Bog želi da svaki brak bude građen ljubavlju, poštovanjem, radošću, pokornošću, providanjem, vjernošću,

njegom, intimnošću i ostavštinom – da nabrojimo samo neke materijale. No način na koji će te kockice biti izražene u vašem životu odražavaće jedinstvenost vaše osobnosti i doba u kojem je vaš brak. Bog daje obris većih načela, ali ostavlja prostora da se vi izrazite u detaljima.

Bog voli raznolikost. Jedan će pogled na sve stvoreno to potvrditi. Želimo razjasniti od početka da ne vjerujemo da se svi parovi uklapaju u opšti kalup braka. Sve češće u današnje vrijeme oba supružnika rade izvan doma (u SAD-u je 2012. skoro 60% žena radne dobi bilo aktivno na tržištu rada), i žena možda zarađuje više od svoga muža. Njezina sposobnost da privredi novac ne znači da ona nije podložna ili da on nije glava porodice. To samo znači da oboje pridonose kućnom budžetu čime njihov brak vjerovatno izgleda drugačije nego što su izgledali brakovi njihovih baka i djedova.

Tako je s našim brakom. Oboje smo zaposleni i oboje smo voditelji izvan našeg braka. Ponekad radimo zajedno (kao na ovoj knjizi), ponekad radimo odvojeno, ali cilj našeg braka i naše temeljne vrijednosti se ne mijenjaju. Odnos uloga muža i žene ne mijenja se sposobnošću privređivanja.

U prvom vrtu, Bog je rekao i Adamu i Evi da budu plodonosni i da se množe. On nije rekao da Eva treba ostati kod kuće. Vrsna žena u Pričama Solomonovim 31 je bila izvanredna domaćica, ali istovremeno i preduzetnica. Ako to odgovara vašem braku, učinite to!

Možda jedno od vas dvoje želi ostati kod kuće čitavo vrijeme – sa djecom ili bez njih. Ništa ne

nedostaje nijednom od ovih pristupa. U prvi je mah prirodno pretpostaviti da će ono što je dobro djelovalo kod drugih uspjeti kod svih. No, mi se nalazimo u jedinstvenom dobu s jedinstvenim izazovima na svakom koraku. Želimo da vaš brak bude snažan, a za to morate biti slobodni graditi brak svojih, a ne tuđih snova.

Ohrabrujemo vas da zastanete na tren i upitate Božjeg Duha, koji je Duh istine, da vam otkrije kako Njegove vječne istine mogu preobraziti vaš brak u osobitu zajednicu – onu koju je On oblikovao baš za vas prije početka vremena.

John i Lisa Bevere
Iz knjige PRIČA O BRAKU

STRAJNOST

tačke odustajanja

Gledajući zadnjih desetak godina svog života, od čega biste voleli da niste odustali? Da li vam je žao što niste završili srednju ili višu školu ili fakultet? Da li vam je žao što niste nastavili sa školom pevanja, časovima klavira ili skijanja? Da li vam je žao što niste upornije gradili odnos sa svojim bračnim partnerom? Da li vam je žao što niste održali višegodišnje prijateljstvo, koje se raspalo kad su stvari krenule loše? Da li vam je žao što ste tako brzo odustali od traženja Boga?

Mnogi od nas se trude da ne razmišljaju o svojim promašajima više nego što je to neophodno, a Biblija upravo i savetuje da ne živimo stalno se osvrćući na prošlost (pogledajte Pavlov primer: Filipljanima 3:13-14).

Dobro je razmisliti o fenomenu odustajanja. Mnogi ljudi žive sa teškim ranama jer su odustali od nekoga ili nečega. Mnogi ne mogu da shvate kako se desilo da tako brzo i lako odustanu.

Odgovor je očigledan: daleko je lakše odustati nego istrajati.

Lakše je izaći napolje i igrati se nego vežbati sviranje klavira. Lakše je nakon posla gledati televiziju, nego uzeti knjigu i čitati. Lakše je usred svađe izaći iz sobe, nego ostati i rešiti konflikt. Lakše je ujutru čitati novine i piti čaj, nego se obući svečano i sa porodicom otići u crkvu na bogoslužnje. Lakše je nerazumno voditi svoj život nego kleknuti pred Bogom, predati mu kontrolu i strpljivo, a ponekad i u agoniji, čekati da vam otvori neka vrata i vodi vas. Lakše je nepromišljeno odustati od Isusa Hrista, nego prolaziti kroz proces svakodnevnog predavanja njemu. Skoro uvek je lakše odustati nego istrajati. Međutim, odustajanje ima svoje posledice i mnogi su skupo platili prerano odustajanje.

Glavna premija: izdržljivost

Zamislite kako bi bilo kada bi se na lutriji umesto velikih novčanih nagrada poklanjale karakterne osobine. Redovi za uplatu tiketa bi bili kraći nego obično, ali bi sigurno hiljade ljudi dalo novac nadajući se dobitnoj kombinaciji.

Izvlačenje brojeva pratili bi TV gledaoci iz cele zemlje. Za-

mislite da je neki proćelavi četrdesetčetvorogodišnji službenik osvojio potpuno razvijenu karakternu osobinu izdržljivosti. On za dva dana stiže u studio pred TV kamere, postavljaju mu pitanja, a zatim sve to prolazi i on ubrzo biva potpuno zaboravljen.

Zamislimo sada da ga posećujemo nakon deset godina da vidimo kako je napredovao. Pitamo ga o njegovoj glavnoj nagradi, a on uz široki osmeh kaže:

„Znate, u početku mi je bilo krivo što sam umesto višemilionskog iznosa dobio karakternu osobinu. Imao sam tada četrdesetčetiri godine i još uvek sam radio za minimalnu platu jer sam stalno menjao posao. Oduvek sam priželjkivao brzo unapređenje i lako stečeni novac, i kada god bi posao postao pretežak, ja bih odustajao. Međutim, kada sam dobio istrajnost, stvari su se promenile. Ostao sam u jednoj firmi deset godina, radeći najbolje što mogu, i već nekoliko puta sam unapređen. Sada sam asistent menadžera. Odlučio sam da završim vanredno višu školu, za šta ranije nisam imao strpljenja, pa sam odustao već na početku. Sada sam bio istrajan i

zaista sam ponosan na tu diplomu. Istrajnost mi koristi i u braku, koji se pre deset godina raspadao, ali sada se moja žena i ja slažemo dosta dobro, i to već više godina. Bio sam odustao i od Boga, ali ponovo sam krenuo da ga tražim i sada imam uzbudljiv duhovni život. Prvi put u životu se osećam stvarno dobro, zahvaljujući istrajnosti. Gledajući unazad, vidim da bi mi ček sa milionskom sumom omogućio da i dalje odustajem kad god to želim. To bi verovatno uništilo moje dostojanstvo, a možda i moj život. Međutim, istrajnost me je pretvorila u uspešnu i srećnu osobu.”

Era instant rešenja

„Blažen je čovek koji istrajno podnosi iskušenje, jer će – kad postane prekaljen – primiti venac života, koji je Gospod obećao onima koji ga ljube.” (Jakov 1:12, Čarnić)

Dosta energije trošimo na pokušaje da izbegnemo iskušenja, ali upravo ona mogu biti blagoslov za nas. Loše okolnosti pomažu nam da razvijemo izdržljivost, a izdržljivost je snažno oružje u našem arsenalu karak-

ternih osobina.

Izdržljivost se nalazi na mojoj listi ugroženih karakternih osobina, zajedno sa hrabrošću, disciplinom i vizijom, jer mi živimo u eri instant rešenja. Danas se očekuje uspeh preko noći, rast preko noći, rešenja preko noći, bračna sreća preko noći i duhovna zrelost preko noći. Ako naša očekivanja nisu ispunjena „sad i ovde”, imamo snažan poriv da odustanemo.

Ovo posebno važi za mlađe od četrdeset godina. Prerano napuštamo poslove, obrazovne programe, međuljudske odnose i duhovno traganje. Iako smo hrišćani, često odustajemo od Božje vizije za naš život i pre nego što mu damo šansu. Mi smo generacija ljudi slabe volje, i ne razumemo moć izdržljivosti. Izdržljivost je osnova za uspešno suočavanje sa životnim izazovima. Izdržljivost daje delotvornost *hrabrosti*. Iznenađujuća i kratkoročna navala hrabrosti može biti dobra, ali nije dovoljna da nas dovede do kraja. Izdržljivost daje postojanu snagu *disciplini*. Važno je razumeti princip odlaganja uživanja i donošenja odluke unapred, ali to nisu jednokratne akcije.

Zahvaljujući izdržljivosti naša vizija može da postane stvarnost. Bez nje vizije nisu ništa više od sanjarenja. Izdržljivost je jedna od najvažnijih karakternih osobina, ali ona se ne može osvojiti na lutriji i ne može se kupiti. Kako onda možemo da razvijemo ovu dragocenu vrlinu?

Tačke odustajanja

Izdržljivost izgrađujemo kada učimo kako da prevaziđemo tačke odustajanja. Atletičari prepoznaju te krizne tačke odustajanja koje nailaze u toku trke. One se dešavaju u dvadesetom krugu, kada patike već proklizavaju, kada su noge

teške, kada grlo gori, a um više: „Dosta! Dosta! Ne idi u sledeći krug, dosta je bilo!” To su tačke odustajanja pred koje nas stavlja naše telo.

Na poslu se često dešava da pritisak počinje da raste kada se približi krajnji rok. Ošamućeni ste od napornog rada i iznenada šef dolazi i daje vam još jedan hitan zadatak. Vi mislite: „To je to! Ne mogu da izdržim više ni jedan sekund. Podneću ostavku i otići ću odavde.” Ovo je tačka odustajanja.

Ti i tvoj bračni drug se možda već deseti put svađate oko iste stvari. Vas dvoje se izrazito ne slažete, a frustracija raste već nekoliko sedmica ili meseci. Ta-

da vaš bračni drug izgovara provokativnu reč koja pali vatromet ljutnje. Vaše emocije eksplodiraju, a sve u vašem umu i telu viče: „Odustani, pobegni, pozovi advokata – ovo više nema smisla.” I ovo je krizna tačka odustajanja.

Dešava se da u vašoj borbi ostvarite napredak, da se rвете sa određenim grehom, navikom ili problemom, a onda neko do koga vam je stalo omalovaži ili čak ismeje vaše ideale. Čemu nastavak borbe, pitate se, ako niko više danas nema želju da pliva uzvodno? Zašto se jednostavno ne prepustiti i uklopiti se u moralnu dekadenciju koja preovladava danas? To je iskušenje da se odustane.

Bog je pokazivao milost u vašem životu i vi ste iskusili značajne promene. Znaete da vas vodi pravim putem, ali onda nađete na neke krupne zahteve i ne znate da li da verujete njemu ili sebi. Pomislite: „Niko ovo ne radi. Da li sam ja jedini dovoljno lud da verujem Bogu dok me vodi u ćorsokak?”

Zatim doživljavate neuspeh, odbacivanje ili prezir, pa kažete: „To je to, Bože. Ne želim ni jedan korak dalje. Tražiš više nego što mogu da dam.” To je takođe tačka odustajanja.

Bill Hybels

Iz knjige KO SI TI KAD TE NIKO NE VIDI?

STRAJ U POBEDI

*„Ovo je stvar koju činim, zaboravljam ono što je iza mene, a napredujem ka označenom cilju.“
(Filip. 3,13-14)*

Vreme je da budemo agresivni i energični kada treba da ostavimo prošlost iza nas i da se odlučno krećemo napred ka izobilnom životu koji Bog ima za nas. Vreme je da ustane-mo i hrabro idemo za svojom pobedom! Vreme je da razvijemo mentalitet borca i da aktivno težimo ka sreći, zdravlju i miru koji nam je Bog obećao u Svojoj Reči.

Bog je rekao Isusu Navinu da pređe preko Jordana i osvoji obećanu zemlju. „Osvojiti“ znači aktivnost. To znači isterati pret-hodne stanovnike. Isus je rekao u Mateju 11,12: „Carstvo nebe-

sko napreduje i silni ulaze u njega.“

Vreme je da prestanemo biti zaglavljani na starim greškama i promašajima, i da odlučimo da nećemo gledati unazad! Kada budeš usmerio svoj pogled na Božiju Reč i Njegova obećanja, otkrićeš Njegovo izobilje rado-sti, mira i napretka u svakom području svoga života!

Molitva za danas:

Dragi Oče, daj mi hrabrosti da istrajem u pobedi za moj život. Ja se opredeljujem danas da za-boravim prošle promašaje jer znam da su oni oprani i očišćeni u dragocenoj krvi Tvoga Sina. Ja ću danas da ustanem, objavim i istrajem u planu koji si Ti za mene pripremio. Ispuni moje srce Tvojom radošću i mirom.

Joel Osteen

O RAO

Orao je moćna ptica koja živi skoro kao i čovek, ali samo ako prođe put bolnog „umiranja“ i ponovnog „rađanja“. Nije mnogo drugačije ni sa čovekom. Negde u četrdesetim godinama, ako ne i pre, i orao i čovek odlučuju kojim će putem kenuti, ka preranoj smrti ili dugom životu kakav im je Bog namenio. Orao ima najduži životni vek među pticama. Može da doživi i 70 godina. Međutim, kako bi doživeo tu starost, orao mora da donese tešku odluku.

Kada napuni četrdesetu, nje-

gove duge i elastične kandže ne mogu više da love plen koji mu služi za hranu. Njegov dug i oštar kljun postaje savijen. Njegova stara i teška krila, zbog zbijenih pera, zapinju za grudi, što mu onemogućava let.

Tada orlu preostaju samo dvije opcije – da umre ili da prođe kroz bolan proces promena koji traje 150 dana. Taj proces zahteva od orla da odleti na vrh planine i sedne u gnezdo. Tu orao kljuca svojim kljunom o kamen sve dok kljun ne otpadne. Nakon što kljun ot-

padne, orao čeka da naraste novi. Nakon toga, novim kljunom iskljuca stare kandže. Kad narastu i nove kandže, orao počinje da kljuca svoje otežalo staro perje.

Nakon pet meseci, orao kao da je ponovo rođen i počinje svoj let u novi život koji traje još oko 30 godina.

Ova priča nam govori o promenama koje se dešavaju kod skoro svakog od nas u određenoj životnoj dobi ili životnoj situaciji. Mnogo puta, kako bismo

preživeli, moramo da započnemo proces promena.

Trebalo bi da se rešimo nekih starih sećanja, štetnih navika, loše okoline... Jedino oslobođeni od bremena prošlosti i osnaženi verom u bolje sutra, možemo iskoristiti priliku da u budućnosti budemo bolji prema sebi i svojim bližnjima, kao i da živimo mnogo kvalitetniji život.

Priložila *Sonja Rakić*, Banjaluka

Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda,
i ne zaboravljaj nijedno dobro
što ti je učinio. On ti prašta
sve grehe i isceljuje sve bolesti
tvoje. Izbavlja od groba život tvoj,
venčava te dobrotom i milošću.
Ispunjava dobrim želje tvoje,
obnavlja tvoju mladost kao u orla.

PSALAM 103:2-5

B OŽIJE NASLEĐE JE NJEGOV NAROD

Jedna od glavnih tema u Bibliji je crkva. Ona je predmet Božije ljubavi i buduća nevesta za Njegovog ljubljenog Sina.

Hristova otkupljujuća misija na zemlji je ljubavna priča koja se odvija na pozornici vremena i večnosti i puna je drame, zapleta, ljubavi, borbi i pobeda. Božija namera je bila da svome Sinu obezbedi savršeno društvo za večnost.

Crkva je Božiji predstavnik u ovome svetu i Njegov izazov su baš oni ljudi koji čine crkvu. Iako smo mi buntovni i jogunasti,

On nas uzima pod svoje kako bi od nas načinio savršenu nevestu za svoga jedinoga Sina.

Ogledalo Božije Reči

Pismo poredi Božiju Reč sa ogledalom koje otkriva naše duhovno stanje, kako bismo mogli da vidimo sebe onako kako nas Bog vidi, a sve dok ne postanamo onakvi kakvima nas On vidi.

„Ali Gospod reče Samuilu: Ne gledaj na lice njegovo ni na visinu rasta njegovog, jer sam ga odbacio; jer ne gledam na šta

čovjek gleda: Čovjek gleda šta je na očima, a Gospod gleda na srce.”

(1. Samuilova 16:7; DK)

Da smo pogledali u ovo ogleдалo pre nego što smo se pomirili sa Bogom kroz Isusa Hrista, ono bi nam pokazalo naše nečisto i grešno stanje. Kada smo se pomirili sa Bogom i doživeli očišćenje od svojih greha, ogleдалo pokazuje ono što smo postali - novo stvorenje u Hristu. Sledeći stihovi se odnose na svakoga od nas:

„Prema tome, ako je ko u Hristu - novo je stvorenje; staro je prošlo, vidi, postalo je novo.”

(2. Korinćanima 5:17; EČ)

„Jer smo Njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog napred pripremio da u njima živimo.”

(Efescima 2:10; DS)

Svrhe Božijeg otkupljenja

Razloge i svrhu zašto je Bog otkupio svoj narod možemo pronaći već u 2. Mojsijevoj knjizi:

„I Mojsije izade na goru k Bogu; i povika mu Gospod s gore govoreći: Ovako kaži domu Ja-

kovljevom, i reci sinovima Izraeljevim: Videli ste šta sam učinio Misircima i kako sam vas kao na krilima orlovim nosio i doveo vas k sebi. A sada ako dobro uzaslušate glas moj i uščuvate zavet moj, bićete moje blago mimo svih naroda, premda je moja sva zemlja.”

(2. Mojsijeva 19:3-5; DK)

Božiji konačni cilj nije samo da otkupi ljude. Njegov cilj je da ih učini posebnima.

U ovim rečima koje je Bog uputio izraelskom narodu, vidimo dva cilja otkupljenja.

Direktno i lično zajedništvo sa Bogom

Kao prvo, uočite šta je Bog rekao o samom činu otkupljenja:

„Videli ste šta sam učinio Misircima i kako sam vas kao na krilima orlovim nosio i doveo vas k sebi.” Pismo nam otkriva da je Bog otkupljene doveo sebi. Prva svrha otkupljenja jeste da sa svojim otkupljenim narodom uspostavi neposredan i

lični odnos. Neobično je da je tek nekolicina ljudi u Starom zavetu razumela ovo. Bili su zaokupljeni zakonom, materijalnim blagoslovima i obećanom zemljom. Gledali su na *stvari*, zbog čega je većina njih propustila da ima predivan, neposredan, lični odnos sa Bogom. Čak i danas, mnogi ljudi nisu zainteresovani da razumeju Božiju nameru *da nas dovede k sebi*. Sve drugo je sekundarno.

Njegovo vlasništvo

Druga svrha otkupljenja je da postanemo Božije vlasništvo - Njegovo blago. Izraz koji se nalazi u 2. Mojsijevoj 19:5 dolazi od jevrejske reči čije precizno značenje nije u potpunosti poznato. Prevodi se kao „*blago mimo svih naroda*” (DK) ili „*predraga svojina*” (KS). Svi prevodi upućuju na to da Bog želi da nas učini posebnima, drugačijima. Interesantno je to da ne znamo precizan prevod sa jevrejskog jezika, što nam ostavlja otvorene brojne mogućnosti. Međutim, zasigurno znamo da se radi o nečemu predivnom, mnogo uzvišenijem od onoga što mi zamišljamo ili mislimo o sebi. Zbog toga nas je Bog otkupio.

Novi narod

Bog *investira u svoj narod*. Njemu je mnogo više stalo do ljudi nego do stvari. Ova istina je predivno i jednostavno iskazana u 5. Mojsijevoj 32:9 „*Jer je deo Gospodnji narod Njegov.*” Božija svrha je usmerena na Njegov narod, koji je Njegova svojina u ovome svetu, bez obzira na to šta se dešavalo u prošlosti ili se dešava danas. Moramo razumeti i to da Njegov konačni cilj nije samo da otkupi pojedince, već da stvori poseban *narod*, jedinstven, nov, celovit, koji je u potpunosti drugačiji od svih naroda koji su postojali pre nego što je Bog intervenisao kroz otkupljenje.

U hrišćanstvu se najveći akcent stavlja na pojedinca i njegov odnos sa Bogom. Iako je ovo veoma važno, Božiji konačni cilj nisu samo pojedinci, već jedan *poseban narod*.

U svojoj molitvi Ocu, Isus nam je pružio značajan uvid u Božije svrhe, a posebno za vreme u kome mi živimo.

„*Ali ne molim samo za ove, nego i za one koji na njihovu reč veruju u mene, da svi budu jedno, kao što si ti, Oče u meni i ja u Tebi, da i oni budu jedno u na-*

ma, kako bi svet poverovao da si me Ti poslao. Dao sam im slavu, koju si Ti dao meni, da budu jedno kao što smo mi jedno; ja u njima, a Ti u meni, da budu savršeno ujedinjeni, da zna svet da si me Ti poslao i da si ih ljubio kao što si ljubio mene.”

(Jovan 17:20-23; EČ)

Isusova krajnja vizija je da pomeša pojedince iz svake rase i naroda u jedno specijalno, posebno i prepoznatljivo jedinstvo. Svet vidi stvari u vremenu i prostoru, ali ne vidi duhovnu stvarnost. Ako želimo da doseg-nemo svet Božijom porukom o otkupljenju, mi moramo da budemo vidljivi, kako bi i ovaj svet mogao da nas vidi i ceni. Ne možemo sakriti svoje hrišćanstvo, jer Božija svrha za nas kao

Njegov narod jeste da postanemo vidljivo ujedinjeni. Takvo jedinstvo će biti nepobitno svedočanstvo celom svetu o tome da je Bog zaista poslao Isusa.

Ako mi budemo izgledali kao Božiji otkupljeni narod, onda će i drugi ljudi biti privučeni Bogu i poželeti da imaju lični odnos sa Njim, te će nam se pridružiti da zajedno postanemo Njegovo posebno blago za celu večnost.

Derek Prince

Iz knjige

BOŽIJI PLAN ZA TEBE I CRKVU

PORTUGALSKE POSLOVICE

Najviše obećavaju oni koji nemaju šta da daju.

Što manje mislimo, to više govorimo.

Čuvaj se darežljivosti onih koji se žale na nezahvalnost.

Niko ne gubi bez bola ono što posjeduje s ljubavlju.

KONSTANTNE MOLITVE

Čuvaj moje srce, učini ga i o-
čuvaj čistim. Čuvaj moje mo-
tive, stavove, vrijednosti i moje
odgovore na okolnosti života.
Štiti me od šema i napada zlog.
Ispuni me svojom ljubavlju i
pomozi mi da Te volim svim
svojim srcem, dušom, umom i
snagom. Učini me saosjećajnim
i osjetljivim za potrebe drugih
oko mene. Pomozi mi da se da-
jem da ispunim potrebe drugih
ne očekujući ništa zauzvat.
Ispuni me svojim Duhom, i daj
da se ispraznim od sebe i ispu-
nim Isusom. Neka moj život bu-
de življen u svijetu nadprirod-
nog. Pomaži moj život i moju
službu sa natprirodnom silom.
Odjeni me u poniznost. Daj da
budem slomljen (siromašan u
duhu) prema Bogu i svim dru-
gima. Daj da procjenjujem sve
druge kao bolje od sebe. Daj da
ne tražim da impresioniram
druge, nego samo da ugodim
Tebi. Učini me slugom. Pomozi
mi da Ti služim sa radošću, da
smatram svako djelo službe kao
Hristovo, da radosno prihvatim
čak i obične poslove ili neispu-
njavajuće odgovornosti. Pomozi
mi da služim svim srcem, sreć-
no i ponizno. Čuvaj moj jezik.

Postavi stražara, o Gospode, na
moja usta. Čuvaj vrata mojih
usana. Neka govorim samo rije-
či koje su istina, riječi koje
iscjeljuju i pomažu, riječi koje
su mudre i ljubazne. Daj mi
mudrost i razlikovanje. Pomozi
mi da sagledam život iz Tvoje
perspektive. Neka mi život bu-
de vođen mudrošću tvoje riječi.
Daj mi mudrost koja je odozgo -
čista, mirotvorna, nježna i laka.
Daj mi zahvalan duh i zahvalno
srce. Pomozi mi da dajem hvalu
u svemu. Pomozi mi da prepoz-
nam i izrazim dobrobiti i blago-
slove koje sam primio od Tebe i
drugih. Zaštiti me od nezado-
voljnog srca i mrmljajućeg jezi-
ka. Pomozi mi da hodam vje-
rom, a ne po gledanju. Neka
moj život pokazuje svijetu kako
veliki, dobar i silan si Ti. Daj da
budem voljan da iskoračim u
vjeri kada ne mogu vidjeti re-
zultat svojih molitava. Pouči me
strahu Gospodnjem. Pomozi mi
da praktikujem konstantnu
svjesnost da Ti vidiš, čuješ i
znaš sve. Pomozi mi da živim
život u svjetlu konačnog suda i
kao onaj koji će Tebi dati račun.
U Isusovo ime. Amin!

Priložio Saša Đ.

DIVLJE GUSKE

1. Kako svaka divlja guska zamahne u letu krilima, tako stvori vazdušni džep za pticu koja leti iza nje. Leteći u obliku slova V, cijelo jato može letjeti za 71% dalje, nego da svaka ptica leti sama.

Pouka: Ljudi koji putuju u istom smjeru i povećani su zajedništvu, brže će i lakše stići tamo gdje su se uputili, jer se oslanjaju na međusobne zamahe i napredovanja.

2. Kada god se neka guska odvoji od jata, ona smjesta osjeti teškoću i otpor, koji se javi kod samotnoga leta, pa se hitro vraća u jato na svoje mjesto, da bi se i dalje koristila olakšanjem koje joj obezbjeđuje ptica neposredno ispred nje.

Pouka: Kad bismo imali toliko razuma koliko i divlje guske, ostajali bismo u jatu, predvođenom onima koji vode tamo gdje i sami želimo stići.

3. Kada se guska predvodnica umori, ona pređe u zadnji dio jata, a druga guska tada preuzima čelni položaj.

Pouka: Isplati se ako pri teškim zadaćama izmjenjujemo i dijelimo vodstvo. Međusobna je zavisnost i saradnja uvijek od pomoći.

4. Divlje guske iz zadnjih redova gaću kako bi obodrine one koje lete na čeonim pozicijama da održe brzinu leta.

Pouka: Moramo biti sigurni da „gakanje“ iz zadnjih redova pruža podršku onima naprijed – ništa manje od toga.

5. Kada se neka guska razboli, kada ju rane ili obore na zemlju, dvije se druge guske odvajaju iz jata i slijeću zajedno sa njom da bi joj pomogle i štatile ju. Ostaju s ugroženom guskom sve dotle dok se ova ne oporavi ili dok ne uquine. Tada uzlijeću da bi nastavile put same, gledajući da se usput priključe nekom drugom jatu ili da dostignu svoje.

Pouka: Kada bismo imali toliko razuma koliko i divlje guske, ostajali bismo jedni uz druge, kao što one čine.

4 TAJNE ZA ODGOVORENU MOLITVU

Možete mnogo toga naučiti o osobi obzirom kakve molitve moli. Na primjer, sebična molitva označava sebični duh. Jeste li ikada čuli molitvu koja izgleda kao božićna lista - želim ovo, želim ono? Neki vas ljudi pokušavaju zadiviti molitvama, dolazeći ispunjenim arogancijom i ponosom.

Uzor molitve nalazimo u knji-zi Nehemije. Sjećate se Nehemi-je? Kad je prvi put čuo o padu Jerusalima, molio se mjesecima.

To nije bila samo povremena molitva. Naprotiv, primjer nam je za uspješno praktikovanje molitve. Ako želite znati kako moliti,

proučavajte Nehemijinu knjigu, a posebno na ovu molitvu.

Postoje četiri tajne za odgovorenu molitvu ako promotrimo Nehemijin život:

1. Temeljite svoje traženje na Božjem karakteru

Molite kao da znate kako će Bog odgovoriti: „Očekujem od Tebe da odgovoriš na ovu molitvu zbog onoga ko Ti jesi. Ti si vjeran Bog. Ti si veliki Bog. Ti si Bog koji ljubi. Ti si predivan Bog. Ti možeš riješiti ovaj problem, Bože!“

Nehemija pristupajući Bogu kaže: „Bože, želim da učiniš opet nešto u Jerusalimu.“

„O, Gospode, Bože nebeski, veliki i strašni Bože, koji čuvaš Savez i naklonost onima koji te ljube i drže zapovijesti Tvoje!“ (Nehemija 1,5)

Nehemija je rekao tri stvari o Bogu:

Ti si velik - to je Božji položaj.

Ti si svemoguć - ono pokazuje Božju snagu.

Ti održavaš svoja obećanja - označava Božji Savez.

Prvu stvar koju je Nehemija učinio bilo je priznanje Boga u smislu onoga ko On jeste: u tome je smisao slavljenja. Priznati ko Bog jeste i Njegovu veličinu. Nehemija započinje zauzimanjem ispravnog stava. Dok vi molite, recite: „*Bože, želim da odgovoriš na ovu molitvu zbog onoga ko Ti jesi. Ti si nam dao sve ove stvari, ova obećanja. Ti si vjeran Bog, ljubljeni Bog, milosrdan Bog.*“ Temelji svoje traženje na Božjem karakteru.

2. Priznajte grijeh u svom životu

Nakon što je Nehemija temeljio svoju molitvu na Božjem karakteru, priznao je svoj grijeh. Kaže: „Mi smo sagriješili.“

Pogledajte koliko puta koristi

riječ „ja“ i „mi“. Takođe, „ja priznajem... moj... kuće mog oca... ponašali smo se bezumno... nismo bili poslušni.“

Nisu Nehemijinom krivicom Izraelci otišli u ropstvo; to je bilo 70 godina ranije, prije nego što je Nehemija bio rođen. Zapravo, vjerovatno je da je on rođen u ropstvu. Sada, on uključuje sebe u nacionalne grijehe. Kaže: „Dio sam tog problema.“

Kada si posljednji put priznao grijehe nacije? Ili grijehe svoje porodice? Ili svoje crkve? Ili svojih prijatelja? Mi ne razmišljamo na takav način. Vrlo smo individualni. Naše društvo nas je učilo kako smo odgovorni samo za sebe. Ali to nije istina! Ti si bratov čuvar. Svi zajedno smo u tome.

3. Potvrdite Božja obećanja

Nehemija u molitvi Bogu kaže: „Želim da se sjetiš što si rekao svom sluzi Mojsiju.“ Možete li zamisliti da kažete Bogu „sjeti se“. Podsjeća Boga na ono što je učinio u prošlosti. Kroz čitavu Bibliju možete primijetiti ljude koji su podsjećali Boga na stvari koje je rekao da želi učiniti. David je to učinio. Avram je to učinio. Svi su proroci to učinili: „Bože, želim te podsjetiti na jedno od

Tvojih obećanja...“

Treba li Boga podjećati? Ne.

Je li On zaboravio na ono što je obećao? Ne.

Pa zašto to onda činimo?

Zato što to pomaže nama da se sjetimo Božjeg obećanja. Ništa toliko ne raduje Boga koliko podsjećanje na Njegova obećanja.

Zaboravljaju li djeca ponekad obećanje? Nikada.

Iz tog razloga morate biti oprezni kad im dajete obećanje. Biblija kaže kako smo mi nesavršeni očevi, pa ako mi nesavršeni znamo kako trebamo ispuniti svoja obećanja našoj djeci, Bog Otac namjerava održati svoja obećanja koja stoje u Bibliji?

4. Budite detaljni u onome što tražite

Ako želite specifičan odgovor na svoju molivu, potrebno je specifično tražiti. Ako su vaše molitve uopštene, kako ćete znati jesu li odgovorene?

Molite odvažno. Molite da vas Bog učini uspješnim u životu na Njegovu slavu. To je Nehemija učinio. Ovo je ispravna molitva: „Daj mi uspjeh!“

Ako nisam u stanju moliti Boga da blagoslovi ono što radim, tada ću radije početi da radim nešto drugo. Ako ne možete tražiti od Boga da vas učini uspješnim u onome što radite, treba da radite nešto drugo. Bog ne želi da protratiš svoj život!

Rick Warren

**Molite i daće vam se,
tražite i naći ćete,
kucajte i otvoriće vam se.
Jer ko god moli, dobija,
i ko traži nalazi,
i otvoriće se onome ko kuca.**

Matej 7:7-8

M AŠINA ZA PRAVLJENJE HLJEBA

Godine 1985. kompanija Macušita Elektrik je pokušavala da napravi kućnu mašinu za pravljenje hleba. Međutim, imali su poteškoća da „nateraju“ mašinu da ravnomerno mesi testo. Uprkos svim njihovim naporima, kora je bila prepečena, a testo iznutra gotovo živo. Zaposlenici su detaljno analizirali problem. Čak su uporedili rendgenske snimke testa koje je umesila mašina i testa koje su umesili profesionalni pekari, ali nisu mogli da pribave nikakve značajne podatke.

Na kraju je programerka Ikuo Tanaka predložila kreativno rešenje. Internacionalni hotel Osaka je imao reputaciju da prave najbolji hleb u celoj Osa-ki. Zašto ne upotrebiti njega za

model? Tanaka se obučavala kod glavnog hotelskog pekara da bi proučila njegovu tehniku mešenja. Posmatrala ga je i uvidela da on ima drugačiji način razvlačenja testa. Kako bi to oponašali, inženjeri su dodali posebna rebra unutar mašine i razvili jedinstveni metod „uvrtanja“ testa. Prve godine kada je mašina bila na tržištu, oborila je rekord u prodaji novog kuhinjskog aparata.

Neke stvari ne mogu se naučiti u laboratoriji ili na rendgenu. Neke stvari se mogu naučiti samo kada provodimo vreme sa drugim ljudskim bićem.

Ikuđiro Nonaka

*The Knowledge - Creating Company, u
Harvard Business Review on Knowledge
Management, str. 26-27*

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

Antiöhija

Biti slobodan

Jednom je filozof Diogen za večeru jeo hljeb i leću. Zapazio ga je filozof Aristip iz Kirene, koji je živio vrlo udobno jer je uvijek laskao kralju.

Prišao je Diogenu i rekao mu: „Kada bi naučio biti podređen kralju ne bi morao živjeti na leći.”

Diogen mu odgovori: „Kada bi ti naučio živjeti na leći, ne bi morao biti podređen kralju.”